

Kapitola 11. Víra, důvěra a důvěryhodnost

Předcházející část: Kapitola 10. Zkušenosti versus konceptuální stav

KAPITOLA 11

Víra, důvěra a důvěryhodnost

Sociální matrix: informace / dezinformace

Víra, přesvědčení a důvěra jsou problematické v dnešním světě, kde jsou média a internet dominantním divadlem sporných předsudků a závažných pokřivení (Kupelian, 2005). Světoví lídři pronášejí zjevné, hrubě klamné výroky jako „holokaust nikdy nebyl,“ nebo „Amerika zkonstruovala katastrofu 9/11“ a osobnosti veřejného života vědomě říkají hrubě nepravdivá prohlášení. Výzkum ukazuje, že mnoho politiků překrucuje pravdu zcela běžně, stejně jako většina zahraničních politiků a členů Organizace spojených národů.

V centru pozornosti jsou také soudci, kteří důsledně rozhodují ve prospěch recidivistů a zločinců zneužívajících děti; ACLU se staví na stranu pederastů znásilňujících děti a na stranu dětské pornografie; *New York Times* je transparentně, otevřeně a nesporně zaujatý (jeho úvodníky kalibrují pod 200), Hollywood podporuje pobuřující absurditu a mediální finančníci podporují protiamerickou nenávistnou propagandu (úroveň 70) proti své vlastní zemi, která je udělala bohatými. (Všimněte si, že všichni zastánci nenávisti kalibrují pod 200, protože sami jsou oběťmi vlastní nenávisti). Údajně protiváleční magnáti nakupují za stovky milionů dolarů akcie ve polečnostech, které vydělávají mnoho miliard dolarů na válce.

Dětská pornografie je „hrdě“ volně k dispozici v místní veřejné knihovně a „svoboda slova“ je trojským koněm a standardní pošetilou omluvou pro dokonce psychotické lži. Seznam propagandistických a finančně dobře podporovaných cest pro lži roste každým dnem a jsou pasivně přijímány otupělými lidmi, kteří se nacházejí ve zmatené rezignaci.

Technika záměrně prezentovaných a propagovaných lží byla postupně rafinovaně a profesionálně propracovaná. Jednou ze strategií je nejdřív záměrně vytvořit šok prostřednictvím úmyslně extrémního tvrzení, následované falešným programem, proti kterému bude veřejnost pravděpodobně méně protestovat. Tento program je propagován rétorikou, která byla pečlivě připravena a pak prodána veřejnosti prostřednictvím médií pachateli, kteří chtějí lidi ovládat. Dalším oblíbeným úskokem je „solení dolu“ (specifický americký výraz pro podvod, viz Google, pozn. překl.) s klamnými výroky, které mají být později citovány. Dále existuje útok „strašákem“, který je také běžný.

Současná mediální palba, jak se dá očekávat, kalibruje na pouhé úrovni 160, což představuje klam v důsledku převládajících filosofických systémů, které deklarují, že veškerá pravda je pouze svévolný a subjektivní předsudek. Vzhledem k tomu, že

prý žádná taková věc jako objektivní pravda ne-existuje, zkreslené a zaujaté subjektivní úsudky mají prý stejnou hodnotu. Ty se pak často stávají memy (slogany), které přesvědčí posluchače o jejich domnělé pravdě pouhým opakováním. Například přitažlivá fráze „pro jednoho je zrádce, pro jiného je bojovník za svobodu“ kalibruje na úrovni 180 a představuje chytrou, zavádějící stinnou stranu relativismu. (Nedávni slavní špioni kalibrovali na úrovni 80, a zrádce zadržený v současné době je také na úrovni 80; „bojovník za svobodu“ kalibruje na úrovni 200 a „terorista“ má úroveň 30). Čistým výsledkem výše uvedeného programování je skutečný pokles v lidské schopnosti a způsobilosti k testování reality. Existuje tedy skutečná destrukce lidské schopnosti rozeznat pravdu od klamu dokonce na nejzákladnější úrovni. To také bylo zaznamenáno a dokumentováno společenskými kritiky a komentátory (Bruce, 2003, Klein, 2007; Marzeles, 2007; Krauthammer, 2007, a mnoho dalších).

Racionalizace morální anarchie se nazývá „etický relativismus“ (úroveň 155), který považuje dobro a zlo za rovnocenné. Podle epistemologických kejklí je však tento zvrát dobrá a zla považován za „dobro“ a tradiční etika se pak stává „špatná“. Klam je exkluzivní, ale jeho kalibrace na úrovni 155 signalizuje závažné porušení pravdy ze strany filozofického relativismu (úroveň 190), což je v praxi primární intelektuální chyba.

Přežití víry a důvěry

Sklon veřejnosti věřit a důvěřovat informaci, která je klamná, je paradoxně důkazem, že naivní nevinność, víra a důvěra jsou vnitřně stále velmi živé, operativní, a vlastně stejně silné jako kdykoliv předtím. Skutečnost, která je důkazem naivní lidské přirozenosti, umožňuje falši získat takový impuls a podporu.

Lidé jsou jako jehňata vedená na porážku a naivní nevinność milionů lidí je zneužitá a pořád je dost mladých a nadšených rekrutů pro příšerné extrémní zvrácené chování, například záměrně pomalá poprava nevinných žen je s aplausem předváděna ve světové televizi (úroveň 10). Samolibí pachatelé se však schovávají pod maskou, a mezitím apologisté propagandisticky tvrdí, že chaos je ve jménu „boje za svobodu“ nebo „náboženského míru“ (Spencer, 2005), a masy lidí v hypnóze demonstrují a křičí: „smrt Americe“, „smrt Izraeli“, „smrt křesťanům“, „smrt Židům“, a paradoxně hrozí zabitím každému, kdo uvádí, že se nejedná o „náboženství míru“ (Goldberg, 2007). Přitom jsou občané nabáni, aby se přidali k přívržencům sociální a kulturní destrukce.

Ztráta testování reality

Aby se ochránila před konfliktem a stresem, mysl hledá útočiště v odmítnutí nebo popření, nebo paradoxně v tom, že odhodí všechna varování do větru a divoce skáče od jednoho extrémního konfliktu k druhému. Existuje dokonce absurdní stupeň přehnaného popření, jako když například hollywoodské celebrity běží obejmut vůdce teroristů (úroveň 90), kteří mučí ženy a zavraždili statisíce svých krajanů.

Styl a technika veřejné prezentace informací často nevědomky nebo úmyslně používá tytéž systémy, které byly použity k vymývání mozků, techniky které jsou navrženy tak, aby zničily sebedůvěru a důvěru ve vlastní mysl a její schopnost chápat

realitu. Mysl pak podlehe bezprostředním autoritářským postavám, jak je vidět v cílevědomé indoktrinaci mladých vnímavých vysokoškoláků ve Spojených státech, islámských teroristů v celém světě, nebo brainwashing u vězňů (Zimbardo, 2004, 2007; Milgram, 2004).

Syndrom indukovaného zhoršeného testování reality již nastal u velkého procenta světové populace, která kapitulovala na autonomii a šla snazší cestou prostě se vzdát a papouškovat hesla a memy „populárních“ postojů. Toto poškození se již vážně ukázalo u čtyřiceti pěti procent obyvatelstva Spojených států. Závažný je pokles celkové úrovně vědomí Ameriky od roku 2006 ze 426 na současnou úroveň 421 v roce 2007.

Ve Spojených státech je lež často odměněna mediální pozorností, publicitou a peněžními výhodami. Marnivost narcistického ega je prezentována jako „důležitá“. Extremismus a groteskní a bizarní jevy se staly rychlou a snadnou cestou ke slávě a bohatství, i když to znamená vyprodávat integritu, etiku a morálku pro zisk. Využití nevinné lidské nevědomosti a naivity je nyní rutinná událost. Být „špatný“ je oslavován, a „být špatnou dívkou“ je populární program. Dokonce i velké zlo je podporováno a podvodně podněcováno.

Faleš není opakem pravdy, ale pouze její nepřítomnost, v realitě pravda nemá opak, stejně jako studené není opakem tepla, ani světlo není protikladem tmy. (Tma představuje nepřítomnost světla, stejně jako chlad indikuje nepřítomnost tepla.)

Psychózy

Jedním z nejkritičtějších slepých míst u veřejnosti, a to jak ve Spojených státech, tak i a na celém světě, je neschopnost rozpoznat do očí bijící zjevné psychózy nebo těžká mentální postižení, a to i v doprovodu hrubých bludů. Ještě obtížnější je rozpoznat, když jsou bludy chytře racionalizovány a bráněny zpolitizovanou rétorickou argumentací a falešnými důkazy. Bludné přesvědčení se šíří jako memy a lidé je považují za pravdu pouze kvůli jejich neustálému opakování. Falešné zvěsti se také množí kvůli zastírané zlomyslnosti posílené racionalizovaným překroucením a závěry. V důsledku toho jsou psychotičtí, silně bludní profesori vyzýváni, aby přednášeli na prestižních univerzitách, které také podléhají akademicky populárním bludům (např. relativismus).

Zatímco výše uvedenou absurditu je možné omlouvat pod záminkou „svobody projevu“ a „akademické svobody“, je docela velmi pozoruhodné, že bludní paranoici nejsou tolerováni v obchodním světě, kde racionalita zůstává zcela neporušená. Nikdo, kdo věří, že „Spojené státy způsobily 9/11“ nebude v obchodním světě zaměstnaný, aby prováděl finanční rozhodnutí. To znamená, že trh práce si zachovává svůj zdravý rozum a neignoruje „slona v obývacím pokoji“. I když může být „módní“ souhlasit s anarchií a s hrubou ztrátou testování reality, důsledkům psychotických bludů zdravý rozum na obchodním trhu neunikne. To znamená, že poznání psychotické poruchy s bludy je docela možné (např. zdravým rozumem) bez psychiatrického školení. (Všechny poruchy s bludy kalibrují pod 200.)

Mesiášské poruchy s bludy (maligní mesiášský narcismus) jsou téměř univerzální vlastností diktátorů (kteří běžně kalibrují na úrovni 90) z nedávné historie,

stejně jako v současné době. Neschopnost rozpoznat tuto poruchu stála životy mnoha milionů lidí na celém světě v posledních stoletích. Aktuální světoví lídři s touto poruchou hrozí jadernou válkou. (Kalibrovaná úroveň vědomí 90 je charakteristická pro dětinské predátory a zločince a recidivisty.)

Extremismus

Extremismus, spojený zejména s nadměrnou divokou brutalitou a zjevnou skupinovou krvežíznivostí, vyjadřuje nejvíc atavistické instinkty, které jsou obvykle odmítané a zatlačované do oblasti nevědomí, a které Sigmund Freud nazval „ID“ a Carl Jung „stín“. Krvežíznivost se projevuje jako zabíjení zvířecí smečky, „sport“ psích zápasů se slavnými atlety; vraždění studentů ve školách, zuřivé záchvaty, vzteklé, zběsilé skupinové divoštství, jako je lynčování davu, japonské masakry v Mandžusku, davové násilí, mučení Ku Klux Klanu, vyhazování nevinných lidí do povětří povstalci, zběsilí berserkové, divoké nepokoje na Haiti a občanské války v afrických zemích s mačetami účastníků. Dále popravy Talibanu stětím a masakry gestapa, stejně jako koncentrační tábory a gulagy nacistů a stalinistů.

Francouzská revoluce byla oslavována zmasakrováním čtrnácti tisíc lidí gilotinou. Náboženské sekty se vraždí mezi sebou včetně dětí. Atavistický trend je v současné době oslavován islámským terorismem a masovým násilím ve jménu apokalyptické triumfálnosti, podle které by měly být zničeny dvě třetiny lidstva použitím jaderných zbraní, aby se uspíšil příchod „Mahdiho“ (12. Imam), který přivede svět do ráje, podobně jako v apokalypse knihy Zjevení. (Toto je deklarovaný postoj a systém víry íránského prezidenta Mahmúda Ahmadínežáda [Netanjahu, 2006], který byl pozván, aby promluvil na Columbia University v roce 2007) Povšimněte si, že všechny apokalyptické teorie kalibrují na extrémně nízké úrovni 70, což znamená velmi vážnou a fatální lež. Všechno výše uvedené chování se klasicky nazývalo „satanské“ a ukazuje na rezervoár temných sil uvnitř lidského vědomí, které mohou být za určitých okolností uvolněny z řetězu, a to i u zdánlivě nevinných dětí (např. *Pán much*). Všimněte si, že současné populární videohry často kalibrují tak nízko, jako je úroveň 90, a oslavují vraždy a znásilnění. Tato tendence „temné strany“ (např. film *Black Christmas*) byla studována a zdokumentována psychologickými experimenty, při nichž i obyčejní, „normální“ lidé jednali krutě na příkaz autority. Dokonce i při vědecky řízeném experimentu na téma vězeň a hlídači prováděným s dobrovolníky, se krutost vynořila mezi těmito placenými dobrovolníky (Zimbardo, 2004, 2007; Milgram, 2004).

Přebujelá genocida byla endemická a charakteristická pro dobytvačné barbarské síly po tisíciletí (např. Čingischán, Vikingové, Hunové, Gótové). O staletí později byl tento divoký trend začleněn do náboženských apokalyptických písem islámu a křesťanství.

Převrácení pravdy

Pod vlivem autority, propagandy, technik vymývání mozků a skupinového souhlasu se schopnost lidské psychiky pro testování reality rozpadá, nepravda vládne jako pravda, dokonce až k bodu náboženského vyznání (inkvizice). Byla to omluva pro takové události jako čarodějnické procesy v Salemu. Tento fenomén, který se

objevil v náboženství, také představuje pokles učení Mohameda jako důsledek kultovního učení Muhammada ibn Abd al-Wahhaba (úroveň 20), a Sayyid Qutba (úroveň 75), z nichž vznikl Hamás (úroveň 40), al-Káida (úroveň 30), a džihád bin Ládina (20).

Je příznačné, že za určitých okolností mohou celé země, kultury a náboženství i po celá desetiletí či staletí představovat pravý opak jejich vlastního učení. Nejdůležitějším mechanismem je nárokování si autority Boha, v jehož jménu se většina divokých a bezbožných lidsko-zvířecích instinktů racionalizuje, □ povzbuzuje k činnosti, a dokonce se jim tleská, jako v případě zabíjení nevinných lidí sebevražednými atentátníky (ve jménu „milosrdného Alláha“).

Tento jev také představují sekty, které skončí skupinovou sebevraždou (např. Jonestown, Brána nebes a Hale-Bopp). Tyhle všechny katastrofy ukazují na aspekt lidského vědomí, které má tendenci následovat politické autoritativní figury. Jak historie prokázala, všichni tito charismatičtí vůdci se vyznačují syndromem „maligního spasitelského narcismu“, který je detailně definován na jiném místě (*Pravda vs. klam*, kapitola 14). Historie se opakuje století za stoletím, až do dnešního světa, kde si mesiášští vůdci i nadále nárokují Boží autoritu, pomocí které mohou zdůvodnit usmrcení miliónů lidí, dokonce i své vlastní krajany a rodiny.

Zbožštění nenávisti a zla (např. bin Ládino „my uctíváme smrt, ne život“) kalibruje na úrovni 10, tedy primitivismu). V dnešním světě to představuje to, co bylo v průběhu staletí teologicky definováno jako „satanské obrácení“. Jeho dopad na islám je detailně popsán v autoritativní studii od Ibn Warraq *Proč nejsem Muslim* (1995), která kalibruje na úrovni 410. Ostatní seriózní zobrazení tohoto jevu jsou poskytována od známých autorů, jako je například slavný Salmon Rushdie, pronásledovaný po Ayatollahově „fatvě“, která je dobře známá po celém světě. „Luciferské obrácení“ pravdy se vyskytuje v převrácení koncepčních premis, kde pravda a lež jsou obráceny prostřednictvím pyšné chamtivosti narcistického ega, které podvědomě vnímá Boha jako svého nepřítele. Tato grandiosita představuje pokušení, které může být nazvané „godification“ (zbožštění), kterému podlehl mnozí světoznámí lídři, a dali se na cestu chamtivého finančního a pohlavního zneužívání, ovládání a manipulace následovníků pro osobní zisk (podle hesla „Moc korumpuje; absolutní moc korumpuje absolutně.“ [Lord Acton]).

Ze všeho výše uvedeného je zřejmé, že lidské ego/mysl má sklon ke klamání a omylům kvůli neznalosti svých vlastních omezení, slabin a zranitelnosti. Tato omezení jsou způsobena nejen známým psychologickým mechanismem popření, ale jsou důkazem omezení evoluce vědomí v jeho biologických a karmických attributech. (Osmdesát pět procent světové populace kalibruje pod úrovní 200.)

Přijetí vnitřních a vrozených omezení ega / mysli vede k pokoře, z níž se vynořuje moudrost, která bude respektovat a proto kompenzovat přirozená omezení. Je neopatrné vyplout bez kompasu nebo instrukcí od schopných a zkušených průvodců, kteří úspěšně projeli trasu a nechali mapy pro ostatní, aby je mohli následovat. V duchovní práci také existují rizika a možnosti udělat chybu, stejně jako v horolezectví. (Mt. Everest byl již zdolán více než sto šedesáti lidmi, s koncem v

nedohlednu.) Proto z integrity a respektu, spíše než ze strachu, by měla být pravdivost jakékoliv cesty, učitele nebo duchovní či náboženské organizace nejprve ověřena. Neexistují žádná tajemství duchovní pravdy, takže moudrý člověk se vyhne svůdnému pokušení narcistického ega být zasvěcen do „dávnych tajemství“ a „tajného učení“ (za cenu, finanční nebo jinou). To, co je integrované, nemá potřebu přesvědčovat, přemlouvat na svou víru, idealizovat, nebo ovládat.

Důvěryhodnost, pravdivost a integrita jsou okamžitě odhaleny jednoduchými technikami kalibrace vědomí, kterými se podstata stává zřejmou a transparentní. Aby si duchovní aspiranti ušetřili čas a problémy, byly již v tomto dokumentu poskytnuty rozsáhlé seznamy kvalifikovaných, ověřených, integrovaných učitelů, učení a organizací, spolu s grafy a seznamy převzatými z knihy *Pravda vs. lži*.

Zdá se, že pravda a její následování přitahuje útoky stoupců lži, neboť ohrožuje zisky z egoismu a jeho narcistickou pýchu. Odměna z falše je tak ceněná, že na sebe bere i ty nejextrémnější formy, například popírání Boha, oponování při jakékoliv zmínce o Božství, nebo alternativně a paradoxně prohlašovat Boha za autora extremistických akcí. Závažnost duchovního omylu způsobeného narcistickým jádrem ega je ukázána u známého charakteru doktora Fausta, který postupně prodává svou duši pro světský zisk. Diváci dramatu, a to zejména v jeho operní podobě, jsou otřesení, když je jim odhalena závěrečná katastrofa osudu Faustovy duše.

Vzhledem k závažnosti extrémních duchovních chyb se Vatikán v historii snažil poskytnout duchovní bezpečí pro katolíky schválením nebo neschválením písemných prací. To znamená, že formální „imprimatur“ znamenalo, že práce byla bezpečná a nepředstavuje hrozbu pro duši, ale na druhé straně, pokud byla na indexu zakázaných děl, znamenalo to, že kniha pravděpodobně sváděla ke zlu. Zatímco dnešní liberálové takové jednání považují za represivní, záměr byl integrovaný, jak ukazuje jeho kalibrace na úrovni 370. Katolická církev se pouze snažila nastavit bezpečné parametry a poskytnout pokyny, s cílem chránit nevinné a nevzdělané lidi, jejichž důvěřivost a nevědomost, stejně jako vnitřní nevinnost, je dělala náchylné k svedení chťičem a rouhačskými systémy víry.

Autorita

Základem opravdové autority je integrovaná důvěryhodnost, zodpovědné vedení a správcovství na základě ověřených informací. Opravdová autorita, díky své úrovni pravdy, vyvolávala respekt a byla považována v průběhu historie za jednu z hlavních společenských předností a intelektuálního a morálního průvodce. Opravdová autorita je abstraktní princip, který překračuje doslovné příklady a jejich aplikace na specifika. Selhání jednotlivců být ideálem nevyvrací autenticitu principu, ale je pouze selháním jeho skutečného uplatnění v konkrétním příkladu. Například když je občanská autorita někdy zneužívána nebo dělá chyby, neznamena to, že taková věc není pravdivá a integrovaná autorita.

Implicitní autorita titulů neznamena automaticky opravdovou autoritu, a je zranitelná podmínkami sociopolitických postojů. Že autority selhávají v osobním výkonu své zodpovědnosti je samozřejmě rozšířeným jevem. V této generaci po desítky let selhává dokonce i federální vláda v respektování a prosazování svých

vlastních zákonů a která následně způsobila velké konflikty a dilemata, jakož i ztrátu suverenity.

Vyjma politických definic, co vlastně je zásadní povaha opravdové autority? Ta mluví sama za sebe svou vrozenou pravostí, jako jsou například znalosti, zkušenosti a schopnosti (např. letecký pilot). Vnímání musí být podpořeno podstatou. Zda to tak vlastně je v současných daných instancích je často nejasné a lze to zjistit jen použitím technik výzkumu vědomí.

V historii byli opravdovou autoritou nejčastěji zakladatelé, původci a autoři disciplín nebo profesních oblastí, jak jsou reprezentovány velkými vědci historie, stejně jako zakladateli integrovaných filosofických systémů. Ostatní opravdové autority jsou reprezentovány velikány hudby, umění, náboženství a duchovních objevů. Autorita je potvrzena názornou ukázkou, stejně jako ověřením zkušeností a potvrzením prostřednictvím některých objektivních prostředků, jako je kalibrace vědomí, která nemá žádný zájem na úrovních pravdy, které jsou odhalovány.

Autorita se vyznačuje vynikajícími vlastnostmi, kterými je ověřená. Respekt je dán skutečnou autoritou, na kterou se lidstvo spoléhá pro přežití a vedení. Spoléhání se na falešnou autoritu má vážné společenské důsledky, které mají často za následek masová úmrtí, devastaci a utrpení milionů lidí (např. předseda Mao, úroveň 185; Karl Marx, úroveň 130; a stalinská a nacistická teorie). Hitler i Stalin uzurpovali neautentické vojenské role a politickou sílu, což mělo katastrofální následky. Teroristické doktríny Lenina (úroveň 80) přetrvávají dodnes.

V dnešním světě vidíme fatální důsledky této doktríny, např. útok 9/11, wahhabismus (úroveň 30). Pravděpodobně největší chyba, kterou lidstvo může dělat, je zbožštění a uctívání falešných a zkorumpovaných vůdců. Naivní lid zaměňuje egoistickou marnivost s velikostí. Všimněte si, že maligní spasitelský narcisismus je doprovázen nenávistí, jejíž pomocí získává dynamiku (třídy, národnosti, náboženství, rasy nebo pomsta). Zpěv „smrt Americe“ nebo vyličení Spojených států jako „velkého Satana“ kalibruje na úrovni 20 (satanské / démonické). Důležité pro studenty Pravdy je, že apologeté maligních lží tím na sebe současně berou karmickou odpovědnost.

Ztráta přednosti opravdové autority

Je obtížné v současné kultuře pochopit hodnotu pravé autority, být schopen ji identifikovat a oddělit ji od zpolitizovaného veřejného image. Velké společenské síly jsou srovnatelné s tektonickými deskami, jejichž pohyby nakonec způsobí zemětřesení a erupce. Autority jsou běžně obviňovány z těchto katastrof, které ve svém extrémním sociálním projevu propuknou jako válka (která převažovala v devadesáti třech procentech času v zaznamenané historii lidstva). Tak by se dalo říci, že k selhání dochází ne kvůli opravdové autoritě, ale navzdory jí.

V současném světě je pravdivá autorita terčem filosofického relativismu, který rétoricky zpochybňuje, že opravdová autorita (Pravda) vůbec existuje, nebo má případně platnost; tak politicky a filozoficky odsuzuje absolutismus. Paradoxem je, že relativismus neničí autoritu, ale pouze si ji přivlastňuje pomocí

narcistických, postmodernistických doktrín a teorií. Tak si v podstatě relativistické argumenty, teorie, filozofie a dogmata nárokují morální autoritu, která je zjevně pochybná. Relativistické postmoderní doktríny skrývají paradox, že pokud je pravda pouze arbitrární, pak je jejich vlastní dogma klamně (např. tvrdí, že morálka je „špatná“ a tudíž nemorální). Tak se objeví politické heslo (the unctuous bumper sticker) „otázka autority“ (úroveň 180).

Pravá platná autorita pochází z podstaty (Reality), a nikoli od vzhledu, titulů, atributů nebo vnímání, ani skutečná autorita nepramení ze souhlasu médií. To, co je neintegrované, neautentické a kalibruje pod 200 (pubertální vzpoury) podporuje nerespektování opravdové autority, protože autoritativní pravda vychází z podstaty (absolutismus) a nepodporuje mylný dojem, který vyplývá z narcistického ega.

V současné společnosti je populární mít zjevný, striktně anti-americký a antiestablishmentový postoj („hollywoodismus“ úroveň 170 až 190), který profituje z mediální pozornosti a apeluje na narcismus generace šedesátých let dvacátého století, která nyní představuje současný věk skupiny univerzitních profesorů. Filozofické pózování apeluje rétorikou na zranitelnost naivního ega, které je inflační a slepé ke svým vlastním přirozeným omezením. Pokud, jak relativismus uvádí, je „absolutismus nepravdivý“, pak je toto prohlášení také klamně svou vlastní definicí klamu.

Omezení

Autorita není vševědoucí, a proto není imunní vůči chybám, vzhledem k proměnlivé povaze lidského stavu a k jeho vývoji. Tak dochází k chybám, které jsou následkem smrtelných omezení. Jsou kvůli dezinformacím, špatnému odhadu, chybným údajům, změnám v převažujících podmínkách a kvůli neznámým nebo skrytým faktorům a vlivům. Klam a dezinformace mají tendenci převažovat v mezinárodních vztazích a jsou velmi otevřeně vidět v neustálých zmatcích v Organizaci spojených národů (úroveň 190). Domácí problémy jsou přechodné ve všech zemích, protože existují neustálé změny ekonomických a populačních faktorů, stejně jako přírodní katastrofy a nízká převažující úroveň vědomí v mnoha zemích, jejich politických vůdců a subkultur.

Přes chyby nebo vady je opravdová „velikost“ uznávána po celém světě jako kombinovaná kompozice složená ze silných stránek povahových vlastností a ctností, jaké měli například Theodore a Franklin D. Roosevelt, Benjamin Franklin, Winston Churchill, Ronald Reagan, Gerald Ford, Mahatma Gandhi, Parks Reese, astronauti, Susan B. Anthony, Martin Luther King a jiní (viz *Greatness* od Haywarda, 2005). Ti všichni jsou příkladně integrované a odvážné osobnosti (úroveň 460 až 700).

V historii všichni prezidenti, a to zejména v dobách války (např. Abraham Lincoln), museli čelit kritickým útokům, extrémnímu hanobení, nebo byli dokonce zavražděni, a museli vypít kalich morální hořkosti, jakým bylo Trumanovo bolestné rozhodnutí, zda se má uchýlit k použití atomové bomby na konci druhé světové války. Tato událost se ukázala být velmi náhodná, když o několik desetiletí později záznamy odhalily, že Japonsko plánovalo a připravovalo shodit atomovou bombu na Spojené státy (Kuroda, 2007). To znamená, že „morálka“ každé války je situační a je předmětem debat a diskusí po mnoho desetiletí a dokonce staletí,

během nichž se kontext stává postupně pochopitelný a oceněný.

Autonomie

V dětství se věk dvou let vyznačuje vzpourou a negativností vývojové fáze „ne“, jak poznal každý rodič. Problémem je ovládání a následující boj o moc v rodinných interakcích. Kvality věku dvou let mají charakterové rysy rebelantského vzdoru (podle Freuda fáze tréninku na WC a agresivita „análního vzdoru“). Tento konflikt je projevem narcistického ega, pro které je charakteristická svéhlavost, sobectví, nedostatek respektu k druhým a zvrácené potěšení, že je „Bůh“. Při moudrém rodičovství toto podlehne strachu ze ztráty rodičovské ochrany, jakož i kvůli vzniku lásky k rodičům. Konflikt mezi autonomií a ovládáním se obnovuje v období dospívání (například drogy, rap, punk rock, padající kalhoty a odkazy na ženy jako děvky). Mladý člověk opět cítí vzdor k autoritám a jejich společenským reprezentacím, protože je vnímá jako omezující pro své instinktivní požitky.

Cenou za nevyřešený vzdor ke skutečné autoritě je vysoká míra předčasného ukončení vyšší školní docházky ve třiceti až padesáti procentech, které má sociální a ekonomické následky. Rebelie zahrnuje znevažování všech forem autority, včetně morálky, etiky a právních norem chování. To má za následek vznik hédonistických požitkářských subkultur a s nimi spojenými sociologickými problémy, které často vyústí do kultur vězeňské populace. Neschopnost vyřešit problémy má také za následek onemocnění zvané „porucha opoziční osobnosti“, jejíž oběti představují velké procento účastníků „protestních“ hnutí, „nutty profesorů“, konspiračních teorií a davového násilí. Tvrdohlavost je svým původem infantilní a stala se stylovou hrou pro získání pozornosti médií.

Mnozí z vůdců opozičních kultur vietnamské éry později litovali svého jednání a v současnosti o něm publikují články, protože se zralostí si uvědomili, že jen prodlužovali válku, zvyšovali utrpení a frekvenci nehod, a podporovali nepřítele. Narcistické ego rádo vidí své dospívající rebelantství jako „ušlechtilé“ a „idealistické“ nebo „elitní“. Termíny samy křiklavě odhalují v těchto postojích narcismus, sobectví a marnivost (úroveň 170).

Rebelie často vyplývá ze zmateného represivního autoritářství opravdové autority s autentickými odbornými znalostmi. Paradoxně se postoj proti establishmentu a autoritám pak sám stává zneužívající, autoritativní, donucovací a striktně vyžaduje dodržování předpisů. Mnohé z toho, jako vynikající „svoboda projevu“, je v současnosti jen exhibicionismus neurotické poruchy osobnosti nazvané „contrariness (opozičník)“ (úroveň 190).

Historie je plná situací a společenských okolností, které vedly k velkým revolucím, které formovaly starověké i moderní civilizace. Některé přinášejí velké výhody a další způsobují velké katastrofy, smrt a hladovění. Každé povstání mělo své údajné hrdiny i padouchy, výhody i tragické důsledky. Takové konflikty byly předmětem studia a argumentů po staletí. Otázkou je, zda přínosny stály za ztráty na životech a utrpení. Stejný diskurs převládá v současném světovém dialogu, jak pravil již Shakespeare: *Hamlet (hra): Je to ušlechtilější v mysli, že trpí sváry a šípy ohavného bohatství, nebo se zbraní proti moři problémů a oponováním, ukončí*

je? (*as suffering the slings and arrows of outrageous fortune or taking up axes against it*). Každá generace dělá svá vlastní rozhodnutí.

Jaké jsou možnosti? Rebelanti jsou příliš často pouze infantilní nespokojenci nebo nepřátelští narcističtí kritici, kteří nedokážou vidět, že existuje zralá možnost mít jiný názor a nesouhlasit, nikoli nenávistně hanobit. Amerika je v současné době opět vnímána jako ten, kdo vnucuje své ideály cizím kulturám, jak tvrdí její kritici. „Vybrat si demokracii“ proti „zvolit islám“ je jádrem světového konfliktu.

V minulosti byl konflikt mezi „božím právem“ nebo dědičnou monarchií proti „rovnosti, svobodě a bratrství“. Komunismus (úroveň 160) slíbil „shodit okovy“ nevolnictví pro kolektivismus a radikální socialismus. A tak velké společenské tektonické desky základních civilizací pokračovaly v destrukci a páchání válek a v konfliktech. Jak je zřejmé, základní konflikt je opakovaně mezi různými úrovněmi pravdy a jejich implikovanou morální autoritou. Tím pádem jsou úrovně vědomí v konfliktu určující, stejně jako v jeho řešení. Přednáška Winstona Churchilla v *The New World: Historie anglicky mluvících lidí* má za následek skromnost v odpovědích na samotný lidský stav.

Vyvrácení náboženství

Vzhledem ke své absolutistické doktríně a morální autoritě bylo náboženství pravidelně terčem nepřátelského extremismu v celých dějinách. To znamená, že náboženské pravdy jsou zranitelnější vůči útokům, podvodům a zneužívání ze strany lidského ega. Militantní religionismus převažuje v dnešním světě jako hlavní zdroj války a je potenciálem pro hromadné ničení a je používán „ve jménu Boha“. Je to ego, které si takto uzurpuje autoritu Božství k ospravedlnění svého jednání, které kalibruje na úrovni 10-90 (kriminality). Současná populární kultura se vyznačuje vzrůstem adolescentní vzpoury. Její apelování na „být módní, exkluzivní“ je tedy založené na touze po schválení. Dokonce i velké univerzity mohou podlehnout touze po schválení (uznání) a zvou takzvané „ořechové (nutty)“ profesory přednášet.

Odlišení utiskujícího autoritářství od pravdivé a na realitě založené autority je věc úsudku a tím i závisí na kontextu. Tak jsou občanská práva a svobody závislé na okolnostech a záměru. Některé situace mohou být vyjasněné pouze kalibrací úrovně vědomí, která odhaluje skutečnou podstatu postojů. Nejzřetelnější příklady jsou restrikce plynoucí z válečného stavu, infekční epidemie, nebo stavu nouze, který ohrožuje přežití.

Podobné rozlišování je nutné pro pochopení racionální svobody a odlišení od anarchie či extrémů libertarianismu. Svoboda znamená svobodu od zbytečného omezování, ale v rámci rozumných parametrů (např. pokřik „hoří“ v divadle). Svoboda projevu má také důsledky, které mohou být legální. Libertarianismus překračuje limity a následně způsobuje restriktivní sociální reakci (např. štvavá rétorika Ku Klux Klanu). Proto se říká, že ti, kteří nerespektují a neoceňují svoje svobody, brzy o ně přijdou, což znamená, že svoboda je závislá na odpovědnosti a rozlišování sociální reality (čas, místo, okolnosti, atd.).

Domnělí osvoboditelé a revolucionáři se proměnili v represivní diktátory a stávají

se novými utlačovateli (např. Che Guevara, Fidel Castro a Hugo Chavez), ideologicky stejně jako i politicky. To znamená, že princip rovnováhy nabývá účinnosti a stává se pak novou arénou pro diskusi a sváry. Úspěšné řešení je ve shodě s a v návaznosti na kalibrované úrovně vědomí těchto účastníků.

Nutnost definovat parametry a vyvážení je také vidět v současném sociálním dialogu o konceptu „tolerance“, který může představovat platný demokratický ideál, nebo se stát omylem, když se snaží omlouvat extrémní a dokonce ospravedlnit strašlivé výstřelky, včetně masové vraždy, kriminality a sexuálního pustošení nevinných dětí (Dierker, 2006). V psychoanalýze se tento sklon nazývá „identifikace s agresorem“, který je pak podporován pseudofilosofickým zdůvodňováním a zdánlivě idealistickými frázemi. Alternativně je zde možnost mít soucit s divokým agresorem, ale bez toho, že s ním souhlasíme, podporujeme ho a sentimentálně s ním sympatizujeme. Rozlišování není předsudek. Není nutné (*to plant crabgrass in one's lawn*) zasadit rosičku (*digitaria*) v něčí trávník, aby se ustanovila „morální ekvivalence“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že veškeré úkony mají určité stupně odpovědnosti a viny. Existuje dictum „narušené kapacity“. Humanita bere v potaz lidské omezení, a proto je flexibilní, ale ne hloupá nebo sentimentální. Čin může být spáchán omylem ale současně má důsledky, jako je závažný sociální souhlas nebo dokonce smrt nebo války. Po druhé světové válce, ti kteří přežili, na obou stranách odpustili druhým kvůli závažnosti okolností. Tento princip je v současné době operativní v důsledku těžké indoktrinace, která je vštěpována programováním islámských teroristických ideologií, které vedou k útokům militantních sebevražedných atentátníků, kteří působí v indukovaném autoritativním systému víry.

Soucit zahrnuje uznání sociální reality a ne její popření. Můžeme milovat a ocenit přirozenou krásu divokého tygra, ale jen hloupák si myslí, že si s ním může bezpečně hrát. Jak již bylo řečeno dříve, realita je důsledkem podstaty a ne vzhledu.

Je důležité si uvědomit, že obhajování zla má důsledky s různým stupněm karmické odpovědnosti. To je podloženo běžným nářkem: „Co jsem kdy komu udělal, že jsem si tohle zasloužil?“. To také vysvětluje skupinové kulturní a národní pohromy, přičemž Božská spravedlnost funguje přes principy zákonů karmy (tj. „Každý vlas na hlavě se počítá“ [kalibrační úroveň 1000]).

Řešení

Často se říká, že úspěšné rozpoznání a přijetí opravdové autority závisí více na pozitivní a obohacující zkušenosti s vlastními rodiči během dětství a dospívání, kteří dítě podporují a milují, než na kompenzaci odmítnuté svéhlavosti a sebestředné kontroly problémů. Adekvátní rodič je vnímán jako podpůrný, ochranný a zdroj hrdosti, se kterým se člověk identifikuje. Nedostatek úspěšných výsledků vede k přetrvávající nelibosti nebo dokonce k nenávisti ke všem autoritám nebo k jejím symbolům, včetně Boha.

Někdy to nastává jen při katastrofě, kdy se malé já vzdá skutečnému Já. Pravé Já je výhradně v souladu s vítězstvím duše a průlomem duchovní reality. V průběhu

lidských událostí se naplňuje výrok, že „lidský krajní zážitek je Boží příležitost“. Tak jsou kalamitní neštěstí a světové katastrofy paradoxně často jediným prostředkem zbývajícím ke spáse. Bůh není odhalen v důsledku strachu, ale pouze v případě, že strach kapituluje.

Čest

Uctíváme to, čeho si vážíme u druhých, stejně jako u sebe. Kromě toho člověk ctí své vlastní lidství i lidství u druhých lidí, a nakonec uctívá veškerý život ve všech jeho projevech v důsledku odevzdání se do Boží Vůle. S kapitulací ega si duch uvědomí posvátnost existence.

Mimo vlastní cti vzniká rytířství (úroveň 465) a respektování krajanů stejně jako dědictví a uznání hodnoty opravdové odpovědnosti. Ze sebeúcty vzniká respektování práv druhých, jakož i osobní odpovědnost. Čest je vysoko nad pýchou a je ve svém jádru skromná a vděčná, a člověk tuší božství Stvoření a vědění, což je vyjádřeno zvoláním: „Gloria in Excelsis Deo!“

Následující část: [Kapitola 12. Bůh jako hypotéza](#)